

För fyra år sedan flydde de ensamma till Sverige från Afghanistan. I dag studerar de och drömmer om framtida karriärer. Frilansjournalisten Anna Sternfeldt har träffat Ibrahim, Nawroz och Mohammad som fann varandra på ett asylboende för ensamkommande barn.

Flykten från Afghanistan förde dem samman

Ibrahim var 16 år när han kom till Sverige. Han tänker tillbaka och säger att det var underbart att få prata dari, som är en variant av persiska som talas i Afghanistan. Det gjorde att han kände sig hemma, att få prata med andra från samma kultur. När han kom till asylboendet var det främst ensamkommande pojkar från just Afghanistan där.

– Att få känna sig hemma i språket, och få känna samhörighet med några som kom från samma land, det var en fantastisk känsla efter så lång tid av ensamhet. Men samtidigt var det inte bra med tanke på att vi behövde fokusera på att lära oss svenska, lägger Ibrahim till med ett leende.

– Vi läste svenska genom SFI och en del matte, men som sagt, vi pratade mest dari när vi var lediga.

Nawroz, som var 15 år när han kom hit, tycker också att det var underbart att få prata dari. Över huvud taget tyckte han att tiden på asylboendet var väldigt bra.

– Vi hade så roligt ihop, vi spelade fotboll, vi badade och gjorde en massa saker. Jag hade gärna varit kvar längre.

ÅR 2011 KOM IBRAHIM KHAVARI, Nawroz Hosseini och Mohammad Bagher Jafari från krigets Afghanistan till asylboendet Lyran i Örby, några mil utanför Borås. Här började ett helt nytt liv, långt bort från

krig och våld men också långt bort från familj och tillhörighet. Och dessutom med många tunga minnen i bagaget. Det hade tagit många månader att ta sig till Sverige, en resa som ungdomarna helst vill glömma. De vandrade, de åkte med lastbilar, de tog sig med båt, de frös, de var hungriga och de var rädda. Helt utlämnade åt sig själva. Men på Lyran hittade de en trygghet hos personalen och i varandra. Och sedan dess har de följts åt.

IBRAHIM TYCKER ATT SJÄLVA processen på Lyran var lite långsam och utdragen. Han hade gärna flyttat till ett familjehem tidigare och liksom kommit igång med det vanliga livet. Men han menar att det samtidigt var ett lyft att få komma till Ly-

ran efter transitboendet där han hade varit väldigt deprimerad.

– Det var på transitboendet som allting kom ikapp mig, allt jag hade lämnat bakom. Min familj, mitt land och allt jag hade gått igenom under resan.

UNDER TIDEN PÅ LYRAN, som för de tre pojkarna varade mellan sex och åtta månader, fick de varsin handledare från socialtjänsten. Nawroz och Ibrahim blev erbjudna varsitt familjehem i Borås, men för Mohammad blev det istället en placering på ett gruppboende för ensamkommande flyktingbarn eftersom det inte fanns några fler familjehem tillgängliga.

– Jag hade hellre bott i en familj, men

Det var på transitboendet som allting kom ikapp mig, allt jag hade lämnat bakom. Min familj, mitt land och allt jag hade gått igenom under resan.

Ibrahim Khavari

nu fanns det alltså ingen, men visst var gruppboendet bra det också, säger Mohammad.

Alla tre säger att de är nöjda med hur de har blivit bemötta.

– Det är ju så att de första människor man träffar när man är nykommen betyder väldigt mycket. Och de jag träffade var mycket omtänksamma så min första bild av Sverige blev absolut positiv, säger Ibrahim.

NÄR DE FLYTTADE IN till Borås från asylboendet i Örby började de på Tullengymnasiet. Där gick de på skolans introduktionsprogram för att lära sig mer svenska och läsa ämnen som ingår i grundskoleutbildningen och som ger behörighet att söka vidare till vanligt gymnasium. I dag

Nawroz, som i dag är 19 år tycker om att lyssna på musik.

Alla pluggar i dag på gymnasiet och drömmer om att göra karriär i framtiden.

Ibrahim är i dag 20 år och sitter gärna i biblioteket och pluggar.

Ibrahim, Mohammad och Nawroz träffades år 2011 på ett asylboende för ensamkommande.

går Ibrahim andra året på naturvetenskapsprogrammet med inriktningen global framtid på Bäckängskolan i Borås. Han berättar att studierna fokuserar en del på hållbar utveckling, som han tycker är intressant, och politik. Mohammad studerar också på samma gymnasieprogram fast han läser inte så mycket samhällsfrågor, utan mest matematik, fysik och kemi. Hans inriktning är problemlösning.

– Så har du några problem kan du prata med Mohammad, säger Nawroz skämtsamt och skrattar.

NAWROZ HAR TILL SKILLNAD mot de två andra valt en praktisk inriktning. Han går första året på VVS-linjen på Viskastrandskolan i Borås. Han vill bli rörmokare.

– De tjänar bra, säger han.

Mohammad vet inte bestämt men säger att han kanske ska bli civilingenjör och även Ibrahim säger att han kanske vill bli ingenjör av något slag.

FÖRUTOM STUDIERNAS HAR KILLARNA jobbat varje sommar sedan de kom till Sverige. Borås kommun garanterar ungdomar mellan 16 och 18 år ett feriejobb. Ibrahim har bland annat klippt gräs, Nawroz har städlat och Mohammad jobbade en sommar på parkeringsbolaget.

– Men jag fick inte skriva ut några böcker, vilket hade varit roligt, säger Mohammad med ett leende, utan jag fick klippa gräs och rensa ogräs.

Jag hade hellre bott i en familj, men nu fanns det alltså ingen, men visst var gruppboendet bra det också.

Mohammad Bagher Jafari.

Killarna säger att det ställs stora krav på att söka sommarjobb. Socialtjänsten är mycket sträng. Man måste jobba minst en månad annars mister man sitt försörjningsstöd och de kollar även upp närvaron i skolan.

– Om man slarvar så blir det inga pengar.

EFTER ATT DE FYLLENDE 18 år är det vanliga jobb som gäller och till exempel Ibrahim har haft sommarvikariat inom äldreomsorgen och i köket på lasarettets psykiatriska avdelning. Mohammad säger att det är bra att socialtjänsten är noggrann, men ibland skulle han önska att de var lite mer flexibla när det gäller ensamkommande barn. För att de är just barn, och ensamma. De har inga familjer som stöttar, som kan hjälpa till.

– Det kan handla om en sådan sak som att fixa körkort. Många anställningar kräver det så det är väldigt bra att ha, men det är jättesvårt att kunna

spara pengar när de inkomster man får från sommarjobben räknas av mot försörjningsstödet. Jag klagar inte, jag är så glad och tacksam över den hjälp jag har fått och att kunna få bo i Sverige, så jag vill inte kritisera. Men jag skulle ändå vilja säga att man kanske kunde vara lite flexibel när det gäller just ensamkommande barn.

– Det är också så att de flesta har tunga erfarenheter bakom sig och någon kanske skulle behöva vila och återhämta sig en sommar, säger Mohammad:

– Men det går inte, för vi måste jobba.

IBRAHIM FORTSÄTTER PÅ SAMMA SPÅR och föreslår att man skulle kunna planera för ett mer fast boende med en gång.

– Det är jobbigt att behöva flytta flera gånger: transitboende, asylboende, familjehem och sedan egen lägenhet. Man kan inte fokusera, inte koncentrera sig på skolan.

– Ja, för ett barn är det svårt, håller Mohammad med om. Det vore bra för alla parter, för hela samhället, om man gjorde processerna lite smidigare.

NÄR VI AVSLUTAT VÅRT SAMTAL gör jag sällskap med Mohammad till busstorget. Vi pratar om lite av varje och så kommer vi in på var jag bor. Jag berättar att jag inte har något fast boende i nuläget utan att jag de senaste åren, främst på vintrarna, har bott på olika ställen utomlands

FLER ENSAMKOMMANDE BARN TILL SVERIGE:

Sedan sommaren 2013 har antalet barn och ungdomar som kommer till Sverige för att söka asyl utan medföljande förälder ökat varje år. De flesta kommer från Afghanistan, Eritrea och Somalia.

Antalet inkomna asylansökningar:

2015 (hittills i år)	2012
Totalt: 9383	Totalt: 3587
2014	2011
Totalt: 7049	Totalt: 2657
2013	2010
Totalt: 3852	Totalt: 2393

KÄLLA: MIGRATIONSVERKET

eftersom jag inte tycker om det svenska värdet. Mohammad lyssnar och får ett lite förundrat ansiktsuttryck.

– Du ser förvånad ut, säger jag.
– Ja, alltså, värdet. Vad har det för betydelse?
Och det kan man ju undra.

ANNA STERNFELDT